

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Qualiter confessarius inferior potestate carens in reseruata se gerere
debet, cùm pœnitens accedit. \$. 7

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

absolvens à peccatis, prius intendit, si licite potest, pœnitentem à censura absolvere, qua ligatus est: quia absolutio censuræ absolutioni sacramentali præmittitur: quia censura sublata, & reservatio sublata est in aliis verò peccatis oblitis, quæ per se, & non ratione censuræ referantur; non est ita certum, velle confessarium reservationem tollere: at ex benigna interpretatione id Doctores communiter asserunt: quod sufficit, ut reservatio sublata esse intelligatur.

4. Limitant Suar. *disp. 31. sect. 4. num. 18.* & Valq. *q. 91. art. 3. dub. 5. n. 18.* id procedere tantum, cum pœnitens superiori accedit animo expresso, ut à reservatis absolvat: tunc enim si alicuius reservati oblitus sit, ab eius reservatione liber est: factus esset, quando communia peccata pœnitens confiteretur nullius reservati mentionem faciens, quia eo casu non est unde colligatur, velle pœnitentem à reservatione peccatorum liberari, cum nulla existimet se reservatione astringi, neque confessarium eam velle cedere. Sed limitatio mihi non probatur. Tum, quia reliqui Doctores huius limitationis non meminerunt, sed generaliter asseruerunt, concessa absolutione ab habente potestatem absolventi à reservatis reservationem tolli peccati oblitum. Tum, quia pœnitens, esto expressè non postulet sibi reservationem tolli: tacitè tamen, & interpretatiuè petit, quatenus petit à peccatis absolvi, quoad fieri possit: Confessarius verò, ut pœnitenti faueat, huic voluntati acquiescere censetur ex benigna Doctorum interpretatione, teste Egid. de Coninch. *disputat. 8. de pœnit. dub. 12. concl. 5. num. 38.*

5. Secundo, alij limitant, ne procedat in delegatis: sed tantum in Ordinariis: quippe Ordinarij nulla peccatorum confessione audita reservationem suo arbitrio tollere possunt: quia ab ipsis pendet: at delegati, quibus sola potestas absolventi à reservatis commissa est, reservationem non videntur tollere posse, nisi absolutione concessa. Cum ergo nullam oblitum peccati concesserit absolutionem, nequaquam ab illo reservationem auferunt. Hac tamen limitatio admittenda non est: quia Doctores asserentes, peccati oblitum reservationem tolli, generaliter loquuntur, siue confessio facta fuerit superiori, cui peccata sunt reservata, siue eius delegato. Ex hac autem generali Doctorum asseritione, cuius Pontifices, alique superiores concilij esse præsumuntur, probabilis desumitur interpretatio, quoties superiores delegatum constituunt, concedere facultatem, ut absolventi à peccatis reservationem tollat illorum, quorum pœnitens fuerit inuincibiliter oblitus. Atque ita tradit Egid. de Coninch. *disp. 8. de pœnitent. dub. 12. num. 94.* Quod à fortiori procedit, cum tempore Iubilei concedentis casus reservatos confiteris: eo enim ipso, quod bona fide, & animo lucrandi Iubileum confessus es, reservatio cuiuscunque peccati censetur sublata, ut docuit Suar. *de pœnit. disput. 31. sect. 4. numer. 20. et 24. Sayr. de pœnit. cap. 16. numer. 9.* Bonac. *disp. 5. q. 7. punct. 5. §. 5. à num. 1.*

6. Sed, quid dicendum, si de facto Iubileum non lucraris? Et quidem si cum ad confessionem accessisti, intentionem habebas non lucrandi Iubileum: nequaquam virtute illius à reservatis absolvi potes, quia non censetur Pontifex facultatem prædictam concedere, nisi in ordine ad Iubileum lucrandum. Si igitur non vis Iubileum lucrari, rationi consonum non est, ut potestate ob eum finem concessa fruaris. Verum, si cum accessisti ad confessionem, habuisti intentionem exequendi omnia pro Iubileo obtinenda requisita, esto, postmodum mutes intentionem, & ea non exequaris, absolutus à reservatis manes abique vlla obligatione te superiori sitendi: sicuti si omnia requisita ad Iubileum exequutus fuisses: quia facultas absolventi, licet detur ob finem Iubilei obtinendi: non tamen dependet ab illius consecutione: alius absolutio sacramentalis penderet à conditione futura. Sic Cordub. *sum. quest. 21.* Valq. *q. 91. art. 3. dub. 6. n. 6.* Suar. *disp. 31. sect. 4. n. 4. et 5.* Bonacina plures referens *disputat. 5. de pœnitent. quest. 7. part. 5. §. 5. n. 16.*

§. VII.

Qualiter Confessarius inferior potestate carens in reservata se gerere debet, cum pœnitens ad ipsum accedit.

1. Si à Superiore fuisti sacramentaliter absolutus à reservatis solis, ea inferiori non teneris fateri: sed sufficit fateri non reservata.
2. Quod, si inferiori accedas, neque absolutus à Superiore, nec sublata reservatione.
3. Negat Valque, te recipere Sacramentum, esto bona fide ad Superiorem accesseris.
4. Oppositum verius est.
5. Solum ratio contraria.
6. Urgente necessitate, etsi non extrema, bene potes ab inferiori absolvi cum obligatione comparandi.
7. An Sacerdoti simplici fieri eo casu confessio possit?
8. Qualiter teneris eo casu fateri.

9. An ob necessitatem confessionem faciens coram Sacerdote prædicto teneris reservata facere? Probabilis est teneri.

1. **D**upliciter accedere potes ad inferiorem sacerdotem absolventem. Primo, absolutus à superiore à casibus reservatis, vel absolutus ab eorum reservatione. Secundo non à casibus reservatis, esto Caietan. *verbo. Confessio. condit. 10.* Henric. *libr. 6. sum. cap. 15. num. 5.* Emman. *à verbo. Absolutio. n. 14.* existiment, inferiori Sacerdoti te fateri debere, non solum peccata non reservata, quæ superiori factus non es: sed etiam reservata, à quibus sacramentaliter absolutus fuisti, quia vni eademque Sacerdoti omnia peccata simul manifestari debent, ut docuit D. Thom. ab omnibus receptus 3. *part. in supplement. quest. 9. art. 2.* Probabilis est, sola non reservata te obligatum esse fateri, quod docent Nauarr. *cap. 9. num. 7.* Valent. *tom. 4. disput. 7. quest. 11. part. 1. post. med. vers. Sextus casus.* Suar. *disput. 31. sect. 1. num. 10.* Layman. *libr. 5. sum. tract. 6. cap. 12. concl. 3. sub. num. 8.* Bonac. *disput. 5. quest. 7. part. 5. §. 3. num. 4.* Ratio est: quia nec iure diuino tibi præceptum est, nec positio præcipi potest, eadem peccata bis clauibus Ecclesiæ subicere, sed si semel legitime clauibus Ecclesiæ subicere, & absolutionem illorum impetraueris, nulla superest obligatio ea confitendi, & ab eis absolutionem obtinendi. Neque obstat, vni eademque confessario omnia peccata mortalia esse simul confitenda: quia id est per se, & factus verò per accidens, & in casu extraordinario, ut est, cum ob urgentem occasionem aliqua tantum peccata confessioni & absolutioni subiiciuntur: postmodum non eas, sed ea, quæ superfuerunt, subiici debent. Verum, si à superiore sacramentaliter absolutus non fuisti, sed solum à reservatione peccatorum liberatus, non est dubium te obligatum esse inferiori Sacerdoti omnia peccata mortalia, tam reservata quam non reservata fateri, quia indiget omnium illorum sacramentali absolutione, quæ per exemptionem à reservatione non conceditur.

2. Quod si neque absolutus à peccatis sacramentaliter, neque à reservatione inferiori Sacerdoti accesseris absolventis, videndum est, an aliqua necessitate premaris confitendi, tum ob præceptum confessionis: tum ob communionem recipiendam, quam absque scandalo, vel graui damno honoris, vitæ, vel fortunarum committere non potes: tum ob aliam causam: an verò nulla confitendi te urgeat necessitas. Si nulla ex prædictis virgæris necessitate, nequaquam potes confiteri Sacerdoti, qui in omnia tua peccata iurisdictionem non habet: quia nequit illa iudicare, & illorum absolutionem concedere. Dimidiare autem iudicium, & sola non reservata absolueri, alienum est à Christi institutione: alius simplex Sacerdos nulla stante necessitate possit pœnitenti auditus venialibus, & mortalibus absolutionem à venialibus concedere, & mortalia absoluenta Sacerdoti habenti in mortalia iurisdictionem remittere, quod est absurdum. Neque credendum est D. Thom. in *4. dist. 17. q. 3. a. 4. q. 2. ad 4.* Paludan. *ibid. qu. 5. art. 1. circa med.* Nauarr. *cap. Consideret. §. Cuius. de pœnitent. dist. 5. num. 13.* & alios plures relatos à Valq. Suar. Coninch. *locis allegandis*, contrarium docuisse. Nam, esto affirmarent absolute, inferiorem Sacerdotem absolueri posse pœnitentem casus reservatos habentem cum obligatione comparandi eorum Superiores, intelligendi sunt, ut inquit Suar. Valq. & Coninch. stante necessitate, secus illa cessante. Atque ita docent alii relatis Suar. *disp. 31. sect. 2. num. 3.* Valq. *quest. 91. artic. 3. dub. 9. à num. 8.* Coninch. *disput. 8. de pœnitentia, dub. 13. conclus. 3. num. 103.* Laymann. *libr. 5. sum. tract. 6. c. 11. qu. 5. n. 9.*

3. Solum est dubium, an, si eo casu bona fide prædicto Sacerdoti fatearis, verum Sacramentum, veramque absolutionem recipias, saltem illorum mortalium, quæ reservata non sunt? Negat Valque, *quest. 91. art. 3. dub. 9. vers. Ex dictis.* Motus: quia prædictus Confessarius Index non est cause sibi propolite, vtpote qui caret iurisdictione in reservata: iudicare autem non reservata omisso iudicio referentorum nequaquam potest, cum in eius potestate constitutum non sit iudicium diuidere, & absolutionem partiri. Aliàs si bona fide simplici Sacerdoti peccata venialia, & mortalia fatearis, verum Sacramentum recipies ob iurisdictionem, quam in peccata venialia Sacerdos habet. Neque obstat, si dicas, stante graui necessitate recipiendi Sacramentum, posse Sacerdotem auditis peccatis referatis & non reservatis, absolutionem pœnitenti directè à non referatis concedere, & indirectè à referatis, sicuti si ea peccata essent inuincibiliter oblita. Ergo similiter poterit stante bona fide absolutionem eodem modo concedere. Non, inquam, obstat: quia stante necessitate confessus est Confessarius iustam habere causam diuidendi iudicium, & absolutionem quasi partitam concedendi: ideoque ex intentione solum à non referatis absoluit, à referatis verò absoluit, sicut ab oblitis, quatenus, inquam, reservata pugnant cum effectu gratiæ per absolutionem concessio. At cum confessarius bona fide procedit, omnia sibi concessa iudicare

dicite inhrendit: & ab omnibus directè absoluerit. Cum ergo id præstare non possit, efficitur absolutio irritam, & nullam esse.

4. Nihilominus oppositum verius censeo cum Caletan. verbo, Confessio, cap. ult. Nauarr. c. 9. num. 7. Suar. disp. 31. sect. 2. num. 6. Regid. de Coninch. disp. 8. dub. 13. concl. 2. num. 101. Ratio ea est: quia Sacramenti valor deficere non potest ex una parte, cum integrè omnia peccata tua fatearis ei, quem credis in omnia iurisdictionem habere: neque etiam ex parte Confessarij deficere videtur: cum in aliqua peccata confessus iurisdictionem habeat: tamen non habeat in omnia: iudicare autem aliqua peccata, ab illisque absoluerit, aliis non iudicatis, & absolutis, esto per se non fiat; per accidens tamen fieri potest ex defectu iurisdictionis, sicuti fit ob obligationem, & impotentiam, aliamque vigentem necessitatem.

5. Ex quo fundamento ratio contraria dissoluitur. Facet namque, Confessarium Iudicem esse non integrè cause sibi propolite, sed partis illius; nego tamen per accidens iudicium, & absolutioem directam diuidere non posse: nam esto in sua æstimatione non diuidat, eò quod credat omnium peccatorum Iudicem legitimum esse: at ex superioris intentione, quam habet in Sacramenti administratione; & absoluendi, inquam, à peccatis, secundum iurisdictionem sibi concessam, de facto diuidit. Quapropter probabilitate non caret, simplicem sacerdotem audientem peccata mortalia, & venialia, & absolutioem penitentis bona fide procedenti concedentem, verum sacramentum efficere, vti docuit Sanchez lib. 1. summ. c. 9. n. 31. quem sequitur Laym. lib. 5. sum. tract. 6. c. 10. qu. 1. vers. Ad extremum. Bonac. disp. 5. q. 7. p. 5. §. 3. n. 7.

6. Verum vigente aliqua ex prædictis necessitatibus optimè potes inferiori sacerdoti, habenti aliàs iurisdictionem in peccata, mortalia fateri, ab eoque absolutioem sacramentalem obtinere; vel quia eo casu ex quadam æquitate censetur iurisdictionem illi concedere in peccata referuata cum obligatione tibi imposta comparandi coram Superiore; vel quia ob vigentem necessitatem conceditur sacerdoti dimidiare iudicium, & absolutioem directam, absoluendo à peccatis non referuatis, remissa superiori referuatorum absolutioem. Atque ita tradunt Suar. disp. 30. sect. 3. num. 8. & q. 9. & disp. 31. tota sect. 3. Regid. de Coninch. disp. 8. de penit. dub. 13. concl. 5. num. 105. Henric. lib. 6. cap. 15. Rodrig. 1. 1. questionum regularium, quæst. 21. artic. 5. Laymann. lib. 5. sum. tract. 6. cap. 12. quæst. 5. num. 10. Bonac. disp. 5. quæst. 7. p. 5. §. 3. n. 5. Et quidem si affirmemus, Sacerdotem eo casu iurisdictionem habere in peccata referuata sub obligatione imponendi penitentis onus se superiori sistendi; manifestum est, te posse illi confiteri, ab eoque absolutioem impetrare: siquidem nulla est necessitas dimidiandi confessionem, diuidendique iudicium.

At, si dicamus, sacerdotem carere iurisdictione in referuata neque illa iudicare, ab eisque absoluerit posse, esto aliqui Doctores non infirmè notat, inter quos est Valq. de penitent. q. 9. art. 3. dub. 8. nam. 4. & dub. 9. n. 23. allerant, prædicto sacerdoti te confiteri non posse, neque ab eo absolutioem obtinere: reliqui Doctores relati contrarium affirmant ea ratione moti: quia integritas confessionis, & absolutiois directæ omnium peccatorum penitentis, non est de essentia, & necessitate sacramenti Penitentia; sed præcepti diuini, cuius ommissio sæpè honestat ob impotentiam etiam morale, tum penitentis, tum Confessarij, tum aliorum. Ponamus autem te non posse superiorem, cui sunt peccata referuata adire, neque ab eo facultatem alteri fatendi petere, & ex alia parte vigere communicandi, vel celebrandi necessitatem: poteris ergo cuiilibet alteri sacerdoti habenti iurisdictionem in reliqua peccata non referuata fateri. Quinimò non solum potes, sed etiam expedit, tum reuerentiæ Eucharistiæ, quæ à confesio peccati mortalis exigit confessionem præmittere; & licet ea confessio fieri non possit materialiter integra ob defectum iurisdictionis in sacerdote: sufficit, quod integra formaliter sit, habeatque eam integritatem, quam habere potest. Tum expedit securitati tuæ conscientia. Etenim cum contritio non ita facile obtineatur, præstat affectum illius querere Sacramento penitentia; vtpote faciliiori via à Christo Domino in remedium peccati instituta.

Quod verum est, tamen peccata referuata excommunicationem habeant: excommunicatio enim non irritat sacramenti Penitentia: sed prohibet illius susceptionem cum non viget necessitas. At stante communicandi necessitate, sicuti non impedit Communionem, nec penitentiam impellere potest, vt bene notarunt Henric. dicto cap. 15. Suarez disp. 31. sect. 4. n. 6. Regid. disp. 8. dub. 13. n. 107. Laym. lib. 5. sum. tract. 6. c. 12. n. 10.

7. Quod si inde inferas, stante dicta necessitate communicandi licitum esse, præter mortalia referuata, nullum aliud mortale habenti confiteri simplici sacerdoti aliqua venialia, & ab eo absolutioem obtinere: siquidem eadem iurisdictione videtur in peccata, quæ directè absoluerit potest, sicuti quilibet

Ferd. de Castro. Sum. Mor. Pars IV.

bet alius ordinarius Confessor, imò licitum esse, & expedire habenti mortalia non referuata posse simplici sacerdoti, deficienti eo, qui in peccata mortalia iurisdictionem habeat, venialia fateri. Per se loquendo, admitrenda erat illatio, vt dicunt Suar. dicta sect. 3. n. 10. Coninch. dicto dub. 13. in fine n. 107. Sed, quia eam illationem, neque vsus Ecclesiæ, nec Doctores approbant, neque æquum est approbare, nisi fortè in grauissima necessitate, qualis esset, si multis annis Sacramento Penitentia priuandus esses; ea de causa admitti non debet. At confiteri sacerdoti alias habenti iurisdictionem in mortalia, tamen careat iurisdictione in referuata; & vsus Ecclesiæ, & Doctores communiter fiant.

8. Sed, an tenearis eo casu confiteri, non est certum. Respondeo, teneri. Primum, si saltem probabiliter non credis, te esse contritum, sed solum attritum: nam attritioem extra sacramentum Penitentia gratiam non obtrines, quæ sacra Eucharistiæ recipiendæ necessaria est dispositio. Secundò, si ultra referuata, alio peccato mortali grauaris: cum enim, iuxta probabiliorē nostram sententiam, ab eo peccato absolui possis, quamuis directè à referuatis non absoluaris, & cuiuscunque peccati mortalis confessio, & absolutio iure diuino sacra Eucharistiæ præmittenda sit, efficitur necessariò, huius peccati confessionem, & absolutioem præmittendam esse. E contra verò, si probabiliter credis, te esse contritum, neque alio peccato mortali, ultra referuata, grauaris: nulla est tibi obligatio confessionem præmittendi: quia non adest legitimus Iudex, qui confessionem excipiat illorum, quæ fateri teneris. Quinimò hoc verum est, esto Confessor iurisdictionem habeat in referuata sub onere comparandi: quia nulla lege diuina obligaris, neque humana alstringi potes ad bis eadem peccata fatenda, sicuti bene notarunt Suarez disp. 31. sect. 5. numer. 31. in fine. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. cap. 12. num. 10. vers. Id parò.

9. Difficultas non leuis est, an illis euentibus, in quibus obligatus es confessionem præmittere, eò quod de contritioe suspectus sis, vel aliis mortalibus non referuatis grauaris satisfacias obligationi suscipiendi sacramentum Penitentia; quin referuata manifestes. Affirmat Alexand. Alen. 4. part. 9. 18. memb. 4. art. 5. §. 2. ad vltim. Petr. de Soto lect. 10. de confess. & alij relati à Suar. disp. 31. sect. 3. numer. 8. quorum sententia ipse merito probabilem reputat. Neque enim obligaris peccata fateri, nisi sacerdoti ea integrè & perfectè iudicare, ab eisque absolutioem concedere valenti: quia solum ob absolutioem sacramentaliter obtinendam est obligatio confitendi peccata.

Cæterum probabilis oppositum existimo, vtpote securius, & puritati sacramenti conuenientius. Etenim Confessarius penitentem absoluens, necessariò iudicare debet absolutioem esse rite dispositam: at hoc iudicium conuenienter habere non potest, nisi sibi manifestentur ea, quæ rectè dispositioni obstat possunt. Igitur, cum peccata referuata huic possint dispositioni obstat, efficitur ea manifestanda esse. Quod si respondeas, Confessarium obligatum esse iudicare de penitentis dispositione iuxta causam, cuius est legitimus Iudex: referuatorum autem legitimum Iudicem non esse, ac proinde non esse illi necessariò manifestanda. Aliàs nunquam tibi liceret reticere peccatum in confessione, si eo tacito Confessarius cognoscere non posset ritè te esse dispositum: obstat: quia esto Confessarius per se non iudicet de dispositione penitentis, nisi secundum causam sibi propolitam, & penitens non semper obligatus sit omnem sui causam manifestare: at quando eam manifestationem absque graui sui, vel alterius iactura præstare potest, videtur ad eam faciendam obligatus: quippe Confessarij sententia non tam in peccata confessa, quam in confitentem cadit: ipse enim est, qui absoluitur. Debet ergo fateri, quæ ipsius absolutioem obstat possunt. Atque ita docent ex communi sententia Henric. lib. 6. cap. 15. n. 5. Suarez disp. 31. sect. 3. n. 8. Layman. lib. 5. sum. tract. 6. cap. 12. n. 11.

PUNCTVM XVI.

De bonitate, & scientia, quam Confessarius habere debet.

1. Ad valorem Sacramenti bonitas, & scientia non sunt in Ministro necessaria.
2. Bene ad licitum usum.
3. Quæ scientia requiritur.
4. Pro diuersitate locorum, & personarum diuersa scientia requiritur.
5. Quid faciat Sacerdos dubius de scientia.
6. Non est opus iudicium de quolibet peccato in individuo formare, an mortale sit, an veniale.
7. Absolui potest penitens, promittens futurum, quod postmodum iudicatum fuerit.

8. Penitens